

VALÓ ZÉNÓ

AZ ÉN VALÓSÁGOM (BEVEZETŐ – RÉSZLET)

Kedves Olvasó!

Hét esztendő telt el a „Tanítványi Füzetek” megjelenése óta. Hét év elegendőidő volt arra, hogy a gondolkodásomban újabb fordulat következzen be. Akkori látásmódomat olyan emberek segítették alakítani, akiknek a gondolkodása meghatározó és elismert volt sok kereső számára. Vallásuknak vitathatatlan fáklyavivői voltak ők, akik óriásit emeltek a gondolkodó emberek kollektív tudatán.

Mély hálával köszönöm meg Dombi Ferenc és Bulányi György katolikus papoknak emberségüket, lelki és szellemi kincseiket, amelyeket oly bőkezűen és fáradhatatlanul adtak minden kérőnek. Olyan segítő társakra találtam bennük, akik mindenkor a rendelkezésemre álltak, segítve törekvéseimet, hogy olyan ember válhasson belőlem, amilyen lenni szerettem volna.

Ám, nemcsak nekik tartozom hálával, hanem az összes akkori tanulótársamnak, barátomnak, akik velem haladtak az úton, elfogadtak, támogattak, erősítettek, s hálával tartozom azoknak is, akiknek nem én voltam a kedvence, mert élesebb kritikájukkal egységesebbé tették az útkeresésemet.

Külön köszönetet mondok azoknak a társaimnak, akik munkájukkal, véleményükkel hozzájárultak e könyv megjelenéséhez, és köszönetet mondok azoknak a barátaimnak is, akik jelenlétükkel, szeretetükkel erősítettek, és erősítenek ma is.

Míg előző írásom lelkületét, híven elődeimhez, a vallás megújításának szellemisége hatotta át, addig jelen írásom inkább elhagyja, mintsem építi a vallásokat. Akkori gondolkodásom meghatározó formáját a szellemi felismerések mellett, a médiumitás adta, a mostanit inkább az ihletettséggel állapotával jellemezném. E magasabb tudatosságú állapotban, amely a könyv írásakor oly sokszor magával ragadott, megláthattam azt az utat, amelyen, a tapasztalatok segítségével, tovább járhatok.

Mint minden ember, én is boldogságra vágytam, és útkeresésemben nem múlt el nyomtalanul a magam mögött hagyott húsz esztendő. Erről az időszokról, a tudatos boldogságkeresésről szól ez a könyv, kibontva benne gyermekkori és ifjúkori tapasztalataimat is. Lehet, hogy e lapokon te is magadra ismersz majd, ám ez is csak azt bizonyítja, hogy hasonló cipőben járunk.

Mélyen megrendített az a felismerés, melyben megláthattam jelen világunk mesterségesen kialakított és fenntartott tudatállapotát, ahol az ember többnyire csak eszköz a hatalom kezében. S hogy e birtokviszonyt a hatalom megőrizze és fenntartsa, hirdeti és támogatja azokat a nézeteket, amelyek által az emberi psziché képtelen a kivirágzásra és a felszabadulásra. Mindennapjainkban a bűn, a bűntudat, a szégyen, a szeretetre való alkalmatlanság erkölcsi kategóriaként nyilvánul meg, ezzel jogerőre emelve egy rajtunk kívülálló büntető hatalom létezését és szükségességét.

Szeretnék rámutatni arra, hogy a bűnnel terhelt ember tudata, a szív és az elme megosztottságában, képtelen a boldogságra. Ha ezen nem változtat, továbbra is csak eszköz marad a mindenkori hatalom kezében.

- részlet a könyvből -

Két dologban rendületlenül hiszünk, amióta eljöttünk otthonról, mint az atyja házából távozó fiú. Abban, hogy van hiány, és abban, hogy a hiány megszüntetése üzembiztosan kudarca ítéltetett. Azzal még nem vagyunk tisztában, hogy amennyiben ezek a meggyőződéseink válnak uralkodó gondolatainkká – teremtő erőnké – akkor rendre újra teremtjük velük e két fájdalmas tapasztalatot. Mindig az válik ugyanis számunkra valósággá, amiben hiszünk!

MINDIG AZT GONDOLJUK IGAZSÁGNAK, AMI ÉPPEN MEGHATÁROZ BENNÜNKET.

A földi, látványos szenvedéstörténetünk, amely a folyamatos harc és szembenállás következménye, elviselhetetlen lenne mindannyiunk számára, ha az elménket nem csapnánk be igazságnak hitt hangzatos történetekkel.

Ahhoz, hogy a többi tudattalan ember előtt megkérdőjelezhetetlen jogosítványunk legyen a pofon-adáshoz, magas szintű kinyilatkoztatásokra van szükségünk. Olyanokra, amelyek alkalmasak arra, hogy a hatalom rendelkezésére álljanak és támogassák azt.

Megszületnek a Teremtővel, a Törvénnyel kapcsolatos történetek, amelyek a pofozkodó istent magyarázzák. Hiszen, csak büntető istennel igazolható, hogy pofonjaink a legmagasabb helyről származnak. (Sőt, akkor teszünk igazán jót, ha irtjuk is azokat, akik másként mernek gondolkozni.) A Lélek bennünk, aki az életet adja, mélyen rejtőzik, s halk szava nem hozhat még számunkra enyhülést. Csendben tűri a fájdalmakat, és arról a világról álmodik, ahol az erőszaknak semmilyen válfaja és szinonimája sem szerepel a szótárban.

A Lélek tiszta marad, ám fénye nem vagy alig hatol át az elme zárt falain. Az elme még az erőszakot hirdeti, mint legfelsőbb igazságot, az ember pedig kettészakad, meghasonlik önmagával. A szívében érzi eredendő jóságát, ám az elméjét csak a saját igaza és a túlélését „biztosító” szembenállás köti le.

A kettős látás súlyos betegség, mert nehéz eldönteni, hogy a két kép közül, melyik az igazi. Mindenki, aki elveszíti a középpontját, meghasonlik önmagával és meghasonlik a Teremtőjével is.

A valamikori Egység kozmikus távolságokra kerül. Az Isten különálló, tőlünk függetlenül létező élethalál-úrrá formálódik az elménkben. Akik nem a hatalom oldalán állnak, a

porszemnél is kisebbnek látják önmagukat. Az egész föld visszhangzik a büntető isten elvárásaitól, amiknek a boldogtalan lélek sehogy sem tud megfelelni.

AZ EMBER A BOLDOGTALANSÁGBAN IS MAGÁRA MARADT. TUDATÁBAN KÜLÖNVÁLT A TEREMTŐJÉTŐL, ÍGY TERMÉSZETSZERŰEN KÜLÖNVÁLT A TERMÉSZETTŐL ÉS EMBERTÁRSAITÓL IS. EZZEL BEGOMBOLTA A KÖVETKEZŐ GOMBOT, TERMÉSZETESEN NEM A MEGFELELŐ HELYRE.

A hatalom tobzódik az erőszakban. Az istenek így akarják! Hiszen a legmagasabb helyekről hirdetik: az isten akarata az, hogy aki engedelmeskedik, jutalmat kap, aki pedig nem engedelmeskedik, annak pusztulnia kell.

Máris javában benne járunk ama szilárd tévhitben, hogy Istennek olyan elvárásai, sőt követelményei vannak a boldogságunk tekintetében, amelyeknek megfelelni szinte lehetetlen. Ha viszont meg sem próbáljuk, akkor nézhetjük magunkat egy kondérban főve, örökre.

Nem látjuk, hogy e feltételeket mi szabtuk saját magunknak, a tudattalanságunk következtében. Abban a tévhitben élünk, hogy a különálló isten elérhetetlen magasságokban trónol. Ez az Isten azt szeretné, hogy tökéletlen gyermekeiből tökéletes emberekké váljunk, s ehhez csak azt a rengeteg, aprócska törvényt kell betartanunk, amelyek hitelességéhez kétség sem férhet. Míg mi apait-anyait beleadva próbálunk a követelményeknek megfelelni, addig a mi istenünk fentről figyeli verejtékes igyekezetünket, s ha kell, hát a fejünkre koppint.

A meghasonlott, a gyökerétől elszakadt ember nem is láthatja másként: „Az Isten ott van, én meg itt, az Istenen kívül. Tökéletlen vagyok! Még mindig a boldogságomat keresem, és továbbra sem találok. Ez azért lehetséges, mert a tökéletes Isten akaratát én tökéletlen nem értem, vagy nem jól teljesítem.” – Így azt hisszük, hogy az Isten kegyeiért harcolnunk kell, az ő akaratát keresnünk kell, az ő parancsolatait be kell tartanunk. Akkor érkezik el a boldogság.

Mivel az Istent, követelményekkel és elvárásokkal ruháztuk fel, nemcsak jogerőre emeltük a tökéletlenségünket, hanem magunk is jogot formálunk arra, hogy embertársaink felé – a tökéletesség elvárásával –, teljesíthetetlen követelményekkel éljünk.

Az erőszak folytatódik tovább, az Isten nevében! Ez a természetes következménye az olyan tudattalan elmeállapotnak, amelyben az Egységgel való kapcsolat elveszett, s ami megmaradt belőle, nem más, mint az atyai házból jövő fenyegető vagy hízelkedő üzenet.

Az ember lelke nagyon magányos ebben a tudatállapotban, ám teszi továbbra is a dolgát, s próbálja az elmét emlékeztetni a valamikori Egységre. A szellem, e tudatállapotban nem láthatja meg a boldogságát. Nem, mert még mindig nem befelé – az örökkévaló Lelkére – figyel, hanem a tudatáról leválasztott Istentől várja a boldogságot. Még nem tudja elfogadni azt a tényt, hogy a boldogságunkért semmit sem kell tennünk.

A HIÁNY GONDOLATÁBÓL, MINT TEREMTŐ MAGBÓL KINŐTT AZ ILLÚZIÓ FÁJA, ÉS AZON IMMÁR KIHAJTOTT AZ ÍTÉLKEZÉS ÉS AZ ELITÉLTETÉS ÁGA IS.

Úgy tűnik, hogy az Isten követelményeinek nem egyszerű megfelelni. Van, akinek sikerül, van, akinek nem. A látszólagos sikerhez több út is vezet. Ezek közül az egyik, ha feláldozzuk azokat az embereket – az Isten oltárán – akik valamiért kiesnek a rostán, s nem felelnek meg a tökéletesség követelményének. Ha nem áldozunk fel, akkor is kiközösítjük, megbüntetjük, vagy legalább megbélyegezzük őket, hogy a mindent jól látó Isten előtt világos legyen a tökéletességre törekvő szándékunk.

Az önmagát tökéletlennek tudó emberi elme elválaszthatatlan velejárója az áldozatiság képe, akár önmagáról, akár a másik emberről, akár bármi másról vagy akár az Istenről legyen szó. A tökéletlen tudat fél a tökéletességtől ezért a tökéletességet, mint a maga oldalára fordítandó, megnyerendő hatalmat látja. Ezért semmilyen áldozat nem kevés, semmilyen kiengesztelés nem elég.

A bűn, a büntudat válik a halmozott tudattalanságból fakadó tökéletlenség megtestesítőjévé, amely magában hordja önmaga ellentételezését is: az ítéletet! Az ítélet mindenkit utolér, hisszük, s a félelem fojtogatja a lelket. Az elme lázasan keresi a szabadulás lehetőségét, de nem találja. Mivel minden megoldás érdekli, amely által megszabadulhat a bűntől, szóba jöhet néhány komolytalan elképzelés is.

Ha gazdag ajándékot hozol az Isten oltárára, bocsánatot nyertél. Ha így teszed az áldozati szertartást, és nem úgy, akkor bocsánatot nyertél. Ha van elég pénzed és befolyásod, akkor bocsánatot nyertél. Ha megtagadod a testi szükségleteidet, a szerelmet, a szexualitást, és lemondasz a világi élvezetekről, bocsánatot nyertél. Ha hirdeted, hogy utálsz a pénzt, és számodra erény a szegénység, bocsánatot nyertél. Ha vallási vezető válik belőled, vagy van valaki a környezetemben, aki befolyásos és jótáll érted, akkor is bocsánatot nyertél. Ha megtapsolod azoknak a produkcióját, akik tőled várják a felmagasztalásukat, bocsánatot nyertél.

A bűntől való megszabadulás tekintetében a gondolkodás-átalakítás, mint Jézus által felkínált alternatíva nem jön szóba, így marad az üzletelés, a lekenyerezés, a megvesztegetés, vagy az önsanyargatás, a vezeklés, az aszkézis különböző formái. Az öröm, a béke, a szeretet meglátása és megélése még messze van. Hiába éled végig az életedet a törvények betartása mellett az előírt obszervanciákkal, a boldogságod még mindig nincs sehol. Jobb magyarázat híján, előbb-utóbb magadra veszed azt a képtelenséget is, hogy már az őseidben bűnös lettél, s ezt a bűnt lemosni, soha nem lesz lehetőséged. Az Istennek kell erőszakot elkövetnie önmagán, „bele kell dőlnie a saját kardjába”, hogy téged tisztává tegyen. Miért teremtett olyan embert, aki magában hordozza a tökéletlenséget?!

A büntudatban élő emberi elme irgalomért esedezik az ő istenéhez, s ezzel elismeri és életben tartja a büntető istent, mint tőle független erőszakhatalmat. A tudatunkban azonban él egy másik erőszakhatalom is, aminek a léte sokkal kézenfekvőbbnek tűnik, mint a büntető istené. (Sőt, úgy gondoljuk, hogy e kettő keményen harcol egymás ellen.) Az engedetlen gonosz az. A gonosz, aki ártatlan lelkekre vadászik, hogy rabul ejthesse és olyanná tegye őket, mint ő maga.

Van földi ítélet, és azt hisszük, hogy van égi ítélet is. A földit valahogy ki lehet bírni vagy ki lehet kerülni, ám az égit nem. Aki ott találta könnyűnek, az átadatik a gonosz hatalomnak – mert ez a két erőszakhatalom a hátunk mögött összejátszik –, aminek a markában örökkön-örökké szenvedni fogunk. A sátán fogságába kerülünk, aki nem más, mint a megtestesült gonosz.

Ahol bűnt követnek el, ott felelősnek is kell lenni. A felelősség felvállalása nemes dolog, s valóban megszabadítja a tudatot. A felelősség áthárítása azonban nem old fel semmit, hanem kollektivizálja a bűntudatot. Nem én tettem, hanem az ördög (bennem)! – mondjuk. Ez máris enyhítő körülmény, hiszen neki ez a szakmája, engem pedig megtévesztett.

Az emberi tudattalanság már olyan mélységes, hogy valóságként értelmezi az örök és teljes elszakadást Istentől. Olyan úr Isten, aki visszavonhatatlanul el is taszítja magától azt, aki vagy ami belőle született. Az elme nem fogja fel, hogy ilyenkor egy tökéletlen istenről, s annak tökéletlen produktumáról beszél. Amíg e teremtő gondolat határozza meg az ember tudatállapotát, addig tarthatja magát az a meggyőződés, hogy az engedetlen „jutalma” az örök kárhozát és az örök halál. Félelemmel terhelt, sötét „kór” ez, az emberiség kollektív tudatán.

Nem látjuk, hogy az Istent ugyanazzá tesszük, mint mi magunk vagyunk. Nem magunkat tesszük istenarcúvá, hanem az Istent tesszük emberarcúvá. Nem magunkat emeljük a fénybe, hanem Istent rángatjuk le a sárba. A szellemi sötétség már csak ilyen.

Az ítéletet és az elítéltetést illúzióját úgy tudjuk életben tartani, ha hirdetjük és valljuk Isten akaratát, mint a teremtményei felé megfogalmazott követelményeit. Ezzel valljuk azt is, hogy Isten szeretetének feltételei vannak, és e feltételeknek meg kell felelnünk. Szeretnénk persze hinni az Isten feltétel nélküli szeretetében, ám ehhez fel kellene adnunk a tudatállapotunkat meghatározó illúziókat. Ezért inkább az Isten akaratának a megismerése és teljesítése válik az emberi elme központi feladatává.

A JÓ KISFIÚK ÉS JÓ KISLÁNYOK SEM BOLDOGOK

Azt gondolhatjuk, ha sikerül Isten követelményeinek megfelelnünk, akkor szent dolgot hajtunk végre, s beteljesítjük a végső jót, ami az Istenhez tartozásunk elengedhetetlen feltétele. E követelmények, többnyire ősi gyökerekkel rendelkező vallási parancsok. Ezeket azért kaptuk – hisszük –, hogy el ne vesszünk, s e parancsok, törvények betartása üdvös, jutalmat érdemlő cselekedet.

Az elvakult, tudattalan elme akkor is teljesítheti a parancsot, ha akár a fél világot el kell pusztítania hozzá. Döbbenetesen nagy erő az Isten parancsainak való megfelelés kényszere. A jövőbeni jutalmazás reményében, a tudattalan elme mindent és mindenkit e cél alá rendel.

A cél – hirdetjük –, szentesíti az eszközt! Aki ellenáll, az Isten ellensége! Jelszóvá válhat a szent harag, a szent háború, a szent kard, a szent ügy, amivel legalizáljuk az erőszakot, mint az igazságunk és felsőbbrendűségünk eszközét.

Nem látjuk, hogy bármilyen követelmény, amit az Isten szájába adunk, a szeretet teljesíthetetlen feltételévé válik, s így a lélek szabadságáról szó sem eshet. Helyette marad a tudattalanságunknak való engedelmesség, bár ezt hangzatosan szabad akaratnak hívjuk. Hiszünk Isten akaratában, és hiszünk a saját szabad akaratunkban is. Ez ugyan az elménkben, az Istennel való egységet mutató képpé kezd formálódni, de még nem látjuk, hogy Isten szabadsága, és a fennmaradásért küzdő elménk akarata, egymásnak tökéletesen ellentmondó kétféle tudatosság.

Az ember egyik leginkább meghatározó tapasztalata a kapcsolataiban, hogy méltatlan a szeretetre. Ez abból adódik, hogy nem látja, nem éli az Istennel való egységét. Amíg formatudatosága (szelleme) nem képes felfogni és értelmezni az Egészet, addig szükségszerűen részként látja önmagát és a körülötte lévő világot.

A KINYILATKOZTATÁS MINDENKIÉ, VAGY SENKIÉ

Ha úgy gondolkodunk, hogy szent könyveink és szent tanítóink minden kinyilatkoztatása a végső igazságot hordozza, akkor mérhetetlenné kell növelnünk a magyarázatok tárházát, ahhoz, hogy az egyébként kézenfekvő ellentmondások ne tűnjenek annak. A valóság ezzel szemben mérhetetlenül egyszerű. Talán ezért is látjuk meg nehezen.

A kisebbségi komplexus, az önszeretet és önértékelés hiánya, mintha azt sugallná, hogy úgyszem tudunk megfelelni az Isten elvárásainak, hiába találtuk ki őket. Még egymásnak sem tudunk megfelelni, nemhogy az Istennek! Úgy látjuk azonban, hogy vannak körülöttünk olyanok, akiknek ez sikerült. Magabiztos, céltudatos emberek. Naggyá tesszük, többnek és különbnek tartjuk őket magunknál.

ÍGY TEREMTŐ GONDOLATAINKKAL MEGALKOTTUK A *FELSŐBBRENDŰSÉG, A TEKINTÉLYELVŰSÉG ILLÚZIÓJÁT.*

Hatalommal ruházunk fel embereket annak érdekében, hogy boldogságunk és jólétünk tekintetében döntéseket hozzanak felettünk. Úgy hisszük, hogy mi magunk erre alkalmatlanok vagyunk. Törvénykezőket, közbenjárókat nevezünk ki magunk fölé, hogy bennünket is megtanítsanak Isten feltételeinek a megismerésére. Ezáltal majd mi is elnyerhetjük az ígért jutalmat, az engedelmes életért.

Valósággá válik számunkra az a képtelenség, hogy, aki többet és magasztosabban tud az Istenről beszélni, az értelemszerűen jobb és szeretetre méltóbb nálunk. Elhiszük, hogy szinte behozhatatlan előnyre tesz szert az, aki nagyon sok ismerettel rendelkezik. Az információ felhalmozása és hirdetése válik a legvonzóbb, a legnagyobb hatalmat biztosító irányultsággá. Az írásokat, törvényeket ismerő, elemző emberek felsőbbrendűsége elvitathatatlaná válik, míg az egyszerű elme elveszik a törvények útvesztőjében. Az elmebeli tudás vagy a címekkel, titulusokkal jelölt rang válik a társadalmi érték meghatározójává.

Ez a teremtő gondolat sem hozta meg azonban a várt boldogságot, sem az egyénnek, sem az emberiségnek. Tovább szakította inkább az amúgy is laza egységet, és specializálta a különböző vallási hiteket. A *tekintélyelvűség* a vallásokban és a törvénykezésben helyenként annyira megerősödött, hogy a benne élők a tévedhetetlenség illúzióját vették magukra. Ezzel ítélet alá helyeztek minden más hitet, törvényt és vallást.

Az emberi elme nagyon találékony. Megdönthetetlen igazságokat képes felállítani bármiről, illetve annak az ellenkezőjéről is. Így lehet például, a gyilkolást követelményként elváró istent egyként magyarázni, a szerető Istennel. Ez varázslat a javából! A tekintélyelvűség a tudattalanságból eredő legerősebb földi hatalom, amelynek fenntartása szükséges a vezetők és a vezetettek részéről is egészen addig, amíg fel nem ismerjük megtévesztő valótlanságát.

„és senkit e földön ne hogy atyának hívjatok, mert egy a ti Atyátok, az égi (aki az égben van), ne hogy vezető(tanító) mestereknek (hitoktatóknak) hívassátok magatokat, mert egy a ti tanító(oktató) mesteretek: a Krisztus; aki nagyobb közületek, az a (diakónus) szolgátok legyen.” (Máté 23/9-11)

Ám hiába minden! Hiába vannak tiszteletre méltó törvény-magyarázóink, tévedhetetlen vezetőink, hiába vannak tudományos felfedezések, hiába vizsgálja a Naprendszerünket az űrszonda, hiába az anyagi jólét, a legyőzött betegségek – a megoldott problémák helyébe jön száz új.

Úgy tűnik, valójában nem oldottunk meg semmit az évezredek alatt, s mostanra, szinte minden fát kivágtuk magunk körül. A boldogság továbbra sincs sehol.

Van még egy ügyes illúziója az emberi elmének! Arra az esetre, ha már minden lapot kijátszott, és mégsem talált válaszokat: „Az ember nem ismerheti meg a végső igazságot, mert az Istennek vannak örök titkai.”

Ezzel az illúzióval a kör bezárult, kezdődik minden előlről. Újraéled az első kérdés: „Akkor a hiány, tényleg létező valóság?”